

Hồi 1

Lịnh Tâm Nã Từ Kinh Sư

Từ vùng quan ngoại đến Trương Gia Khẩu thẳng tới Kinh sư phải qua thành Thừa Đức.

Không những đó là một cái “trục” giao thương quan trọng, mà khoảng cách của lộ trình, Thừa Đức nghiêm nhiên là một chỗ nghỉ trưa, chỗ trao đổi hàng hóa cực kỳ thiết yếu.

Là một cái “trạm” lớn, tự nhiên là rất ồn thịnh, thêm vào đó, trong thành còn có “Hành Cung”, vì thế Thừa Đức càng náo nhiệt hơn lên.

Bất cứ một địa phương nào, không có sự làm ăn ồn thịnh là không có sự náo nhiệt, sơ nghiệp làm ăn có ồn thịnh hay không, dễ thấy hơn hết là nhìn vào trà quán, tửu lâu.

Phía bắc thành có một tửu lâu.

Mặt ngoài, bên dưới hơn hai mươi bàn, chưa kể bên trong là lầu thượng.

Bên trong, quán rượu lại chia ra từng phòng trang nhã.

Tửu lâu, nhưng không phải là nơi khách chỉ vào ăn uống cho no say rồi trả tiền là hết, quán rượu này còn là chỗ giải trí cho đủ hạng người.

Sát về phía ngoài đường, bàn nào cũng để sẵn một hoặc nhiều bàn cờ, những phòng bên trong, cách tấm rèm thưa tiếng ca tiếng hát, tiêu thiểu canh yến.

Ngoài ra còn có một cách “giải trí” khác nữa là... ngủ.

Cố nhiên, đã là quán rượu thì bên ngoài không có giường chõng, nhưng khách hay ngủ đến đây cũng không cần điều ấy, vì họ khoái ngủ... ngồi.

Nhiều người ngủ gà ngủ gật và đám tiểu nhị cũng như quả lý không bao giờ làm chuyện quấy rầy, miễn trước khi trả tiền sòng phẳng, trong khi ngồi... ngủ, đừng làm phiền người khác.

Ban nhạc ở đây do quán rượu thuê bao, nhưng ngoài ra lại còn có những đoàn hát dạo.

Nói “đoàn” cho có vẻ, chớ thật sự có khi một đoàn chỉ có hai người, cũng có những “đoàn” mà chủ gánh, công nhân, nhạc công và ca sĩ chỉ vọn vẹn có... một người quán xuyến.

Vì là quán rượu quá rộng, thực khách không tội gì chen chúc, có phòng bàn ghế còn trống nhưng chỉ năm bảy người ngồi, hoặc bất chợt có những vị “tai to mặt lớn” của địa phương, thì phòng của họ vào rất ít người bén mảng.

Vì thế gian phòng sang trọng bên trái bây giờ chỉ có một người.

Không, phải nói ba người mới đúng.

Vì tuy có một người ngồi nhưng lại thêm hai người đứng.

Người ngồi là một đại hán trung niên, da mặt trắng xanh, thứ nước da của những người không biết gì sương gió.

Hắn là con người có những nét khá đặc biệt, mắt híp mũi quặp, môi dày, chỉ cần nhìn qua một lần là rất khó quên.

Hắn ăn vận rất sang.

Hai người đứng là một lão già và một cô gái.

Cô gái không đẹp lắm, nhưng hát thật hay, giọng ấm và ngọt lịm.

Lão già đàn hồ cầm, tiếng đàn xoắn với lời ca lão luyện, rành nghề.

Chưa dứt một bài hát, người trung niên sang trọng đang gật gù thưởng thức thì từ bên ngoài một tên tiểu nhị vén rèm còm ròm bước vào, hắn đến bên bàn khom lưng đứng tư thế của một tên... tiểu nhị :

- Tất đại gia, có người bên ngoài trao danh thiếp xin cầu kiến.

Nhìn phớt qua tấm danh thiếp trên tay gã tiểu nhị, vị “Tất gia” khẽ cau mày:

- Người này ta không biết...

Và hắn ngẩng mặt lên:

- Ở đâu ?

Tên tiểu nhị lại khóm róm thêm chút nữa:

- Bẩm, đang ở phòng ngoài.

“Tất gia” khoát tay:

- Ra đi rồi ta sẽ theo ngay.

Tên tiểu nhị cúi đầu, nhưng dường như chưa “diễn” đúng mức cung kính, hắn lùi ra sau mấy bước, cúi đầu lần nữa rồi mới chịu ra luôn.

“Tất gia” vẫy tay nói với hai người ca hát:

- Ngồi đó đi rồi ta sẽ trở vào.

Khi “Tất gia” tới phòng ngoài, tên tiểu nhị đã chực sẵn, vén cao tấm rèm lên.

Trong phòng chỉ có một người.

Một thanh niên mặc áo đen đang ngồi ngay bàn giữa, trước mặt bàn có hai chén trà, bên trái đặt cái nón rộng vành, bên phải là chiếc roi ngựa.

Dáng cách đúng là con người của đường xa.

“Tất gia” vừa vào, người áo đen đứng dậy:

- Có phải tôi đang diện kiến Tất huynh chăng ?

Thái độ của hắn không kém lễ mạo, nhưng là thứ lễ mạo của người trên.

“Tất gia” hơi ngạc nhiên :

- Không dám, Tất mỗ vốn chưa...

Người áo đen đưa tay:

- Ngồi, ngồi rồi nói chuyện sau.

Không một chút do dự, “Tất gia” ngồi xuống, hắn ngồi đối diện với gã áo đen.

Người áo đen đẩy chén trà tới trước mặt “khách”, bằng một cách nửa vô tình, nửa cố ý, người áo đen đẩy chén trà là đẩy luôn theo một tấm lệnh bài, tấm lệnh bài bằng bạc, trên mặt có khắc một con rồng.

“Tất gia” sửng sốt, nhưng hắn lại cười ngay:

- À... à... như vậy là cũng anh em một nhà, ở đâu đến đây ?

Dâng hai ngón tay kẹp tấm lệnh bài nhét vào lưng, người áo đen nói:

- Kinh sư “Trung Đường” phái tôi đến đây để gặp Tất huynh, có một chuyện nhờ Tất huynh giúp một tay.

“Tất gia” gật gật:

- Sao lại nói chuyện “giúp” trong đó ? Mình là một nhà với nhau, chuyện sai phái của “Trung Đường” là lệnh dụ, có phải phó thân đập hỏa hỏa huynh đệ cũng đâu có từ nan.

Người áo đen vòng tay::

- Huynh đệ xin đa tạ, dám hỏi Tất huynh tại Thị Vệ Dinh ở “Hành Cung” có người nào họ này hay không ?

Hắn chấm tay vào chén trà viết một chữ “Cam” trên mặt bàn và ngó người họ Tất.

Không cần suy nghĩ lâu, người họ Tất gật đầu :

- Có.

Người áo đen hỏi:

- Có mấy người ?

Người họ Tất đáp:

- Chỉ có một người.

Người áo đen gật gù:

- Như vậy chính là hấn rồi...

Ngưng một chút, hấn thấp giọng nói với họ Tất:

- Trong Kinh được mật báo rằng gã họ Cam tại “Hàng Cung” Thừa Đức là tâm phúc của...

Hấn lại dùng tay chấm vào chén trà viết hai chữ “Ngẫu Dạm”

Người họ Tất tái mặt:

- Thật thế à ?

Người áo đen đáp:

- Hấn “cấy” người vào chỗ này thì dụng tâm thấy đã quá rõ ràng, vì thế Trung Đường mới phái huynh đệ đến đây...

Hấn úm bàn tay chà lên mặt bàn để xóa bỏ những chữ mà hấn vừa viết chưa khô.

Người họ Tất cau mày ngồi nín lặng.

Người áo đen hỏi:

- Tất huynh có điều gì cố kỵ lắm phải không ?

Người họ Tất lật đật lắc đầu :

- Không, không... không có điều gì cố kỵ, đã là chỉ dụ của Trung Đường thì cho dầu anh em ruột cũng không thiên vị được, huống chi hấn là người đứng, chỉ có điều hấn đang là Đường Sai của Thị Vệ Dinh...

Người áo đen mỉm cười :

- Tất huynh cũng là Đường Sai của Thị Vệ Dinh, nhưng nếu để cho đến khi hấn biết cái tẩy của Tất huynh rồi thì chắc hấn sẽ không do dự, hấn sẽ không bao giờ nghĩ như Tất huynh đã nghĩ.

Người họ Tất tái mặt:

- Như vậy bây giờ... tôi giúp được chuyện chi ?

Người áo đen đáp:

- Chuyện đó rất dễ, Tất huynh tìm cách dẫn dụ hấn đến đây và chỉ hấn cho tôi biết, ngoài ra những chuyện gì khác cứ để tôi lo liệu.

Người họ Tất trầm ngâm:

- Nhưng tôi lại không quen nhiều với hấn...

Người áo đen nói:

- Ít nhất Tất huynh cũng có một người bạn quen với hãn chớ ? Chỉ có cách đó, chớ nếu hãn cứ lẩn quẩn cận “Hành Cung” thì mình rất khó mà hành động.

Người họ Tất gật đầu :

- Phải rồi, chuyện đó không khó, nhưng đến bao giờ ?

Người áo đen đáp:

- Càng sớm càng tốt.

Người họ Tất hỏi:

- Chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu ?

Người áo đen hỏi lại:

- Tất huynh có quen với chủ quán này nhiều không ?

Người họ Tất gật đầu :

- Rất quen, có thể nói là thân.

Người áo đen nói:

- Như thế là được rồi. Tất huynh cũng đừng nên gặp mặt tôi thường, cứ đến cho lão quản lý biết là tôi sẽ được tin, vì bắt đầu từ giờ này, tôi sẽ thường lui tới nơi này.

Người họ Tất gật đầu :

- Hay lắm, như thế thì lại càng rất dễ dàng, bây giờ đường xa mới đến xin lão huynh cho tôi làm chủ một bữa đi nghe.

Người áo đen khoát tay:

- Không cần lắm đâu, Tất huynh, anh em mình còn nhiều gặp gỡ, bây giờ đang có việc cần, xin hẹn cho lúc khác.

Người họ Tất gật đầu :

- Vâng, cung kính bất như tòng mạng, huynh đệ tạm cáo từ và xin thỉnh giáo...

Người áo đen đáp:

- Tôi họ Giả.

Người họ Tất đứng lên:

- Xin cáo biệt Giả huynh.

Người áo đen cũng đứng lên, nhưng khi gần tới cửa, người họ Tất vùng quay lại hỏi:

- May không quên, Tâm gia mạnh giỏi chớ, Giả huynh !

Người áo đen cười cười :

- Tất huynh cứ yên lòng, tôi tuy họ Giả, nhưng con người mang linh bài không thể “giả” đâu.

Người họ Tất cũng bật cười và vén rèm đi thẳng ra ngoài.

Họ quả xứng danh những con người thừa hành chuyện “mật”, câu hỏi của người họ Tất đã hay, mà câu đáp của người áo đen lại quá hay.

Có thật có vị “Tâm gia” hay không, câu trả lời của người áo đen không làm sao “định” được.

Sự đời không thể vịn vào cái may mà được, cần phải thật khôn ngoan nhưng nếu khôn ngoan mà gặp vận may nữa thì chuyện khó cũng dễ dàng thành tựu.

Vận may đã đến với người áo đen.

Người họ Tất vừa ra khỏi cửa là hối hả quay trở lại, hấn nói:

- Giả huynh, hấn kia, dòm qua khe cửa chỗ dừng có đi ra.

Người áo đen dòm ra thấy một người dong dỏng cao, da trắng có chừa râu mép, dáng đi khá khoan thai.

Hấn đang chậm chậm đi ngang trước quán.

Người áo đen gật gật đầu :

- Thật là hồng phúc của “Trung Đường”, xin Tất huynh cứ đi ra.

Hấn quay trở lại lấy nón và cây roi ngựa, trước khi đi ra không quên đặt lại một ít bạc vụn lên bàn.

oOo

Con người khi đã có một việc vui trong lòng thường hay bộc lộ.

Dáng đi của gã họ Cam đúng là người đang có được chuyện vui.

Hấn đi rất khoan thai, đầu hấn hơi ngước lên, phong tư của hấn thật đầy đủ đối với một người đang đắc ý.

Thành Thừa Đức rất nhiều ngõ hẻm, gần phân nửa những ngõ hẻm đó là phía sau hai dãy nhà, thành thử luôn luôn rất vắng.

Người họ Cam đi gần tới một đầu hẻm thì chợt nghe phía sau có tiếng kêu:

- Cam gia !

Gã họ Cam dừng bước quay đầu nhìn lại.

Hấn hơi cau mặt.

Người áo đen cười cười :

- Tôi họ Phí, chắc Cam gia đã quên rồi !

Gã họ Cam hé miệng, không phải để nói mà là để cho tim khỏi bị nghẹt và bằng một phản ứng thần tốc, hấn lao mình tống một cú thật mạnh vào giữa tam tinh của gã áo đen.

Nhưng hấn chậm hơn, nắm tay của hấn còn cách mặt người áo đen non nửa gang tay thì “Kiên tĩnh huyết” của hấn chợt nghe tê đống, hấn dội ra phía sau mấy bước, cánh tay mặt xụi luôn.

Tuy không ai nhìn vào đầu hẻm, vì chỗ đó khuất một mái hiên, nhưng người qua lại ngoài đường khá nhiều, chỉ cần la lên là sẽ có người can thiệp, gã họ Cam biết rõ như thế vậy mà hấn không la.

Không phải hấn anh hùng cũng không phải hấn không dám, hấn đã há miệng ra rồi, nhưng bàn tay của người áo đen lại nhanh hơn, hấn chỉ há miệng mà không nghe phát tiếng.

“Á huyết” của hấn đã bị ngón tay trở của người áo đen chạm nhẹ.

Người áo đen cười cười :

- Cam gia lâu quá không gặp, tội mình đi tìm một chỗ nào vắng vắng tâm sự một bữa chơi nhe.

Hấn choàng tay qua vai gã họ Cam y như hai người bạn thân thiết và hai người song song đi vào ngõ hẻm.

Ngõ hẻm vắng tanh.

Vô sâu vài trượng, người áo đen cặp sát vào tường và đứng lại hất hàm:

- Cam gia đến đây định đi uống rượu hay uống trà ?

Vừa hỏi, hấn vừa đưa tay giải “á huyết” cho đối phương.

Gã họ Cam lên tiếng, nhưng giọng hấn hầy còn khàn khàn:

- Các hạ hình như... nhận lầm người...

Người áo đen mỉm cười :

- Không đâu, làm gì lại có chuyện lầm ? Nếu tôi lầm thì sao vừa nghe xưng họ Phí là Cam gia lại khởi thế công ?

Gã họ Cam ấp úng:

- Tại vì... vì tôi có nghe Phí Mộ Thư vượt ngục, vừa rồi lại nghe các hạ xưng họ Phí, tôi... tôi... à đó là phản ứng tự nhiên mà...

Người áo đen gật gù:

- Người nghĩ đúng, ta chính là Phí Mộ Thư, nhưng người nghe ai nói rằng ta đã vượt ngục và đến Thừa Đức Phủ ?

Gã họ Cam đáp:

- Chuyện đó trong thành Thừa Đức ai ai cũng đều biết...

Phí Mộ Thư mỉm cười :

- Ai cũng nghe thì có lẽ đúng, nhưng đối với người thì không thể nghe được, nhứt định phải có người đến Thị Vệ Dinh mật báo, có phải thế không ?

Là một tay chuyên làm những công việc “mật” của Thị Vệ Dinh, gã họ cam nghe Phí Mộ Thư hỏi, là mưu kế vụt dồn lên óc, hấn đáp:

- Đúng rồi, nhưng... nhưng Phí gia làm sao biết ?

Phí Mộ Thư cười :

- Tự nhiên là phải biết chứ, nhưng xin Cam gia đừng gọi tôi là Phí gia, cái tiếng “gia” tôn xưng đó phải dành cho những bậc Đường Sai như Cam gia chẳng hạn, còn tôi là một tướng cướp, là một tử tù, dùng tiếng đó e rằng phí phạm.

Như không thấy sự mỉa mai trong câu nói, gã họ Cam cứ hỏi:

- Nhưng Phí gia có biết người đến Nha môn mật báo đó là ai không ?

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Biết chứ, Lạc Hàng Chủ của Dục Ký Thương Hàng phải không ?

Gã họ Cam gật đầu lia:

- Đúng rồi, Lạc Hoàng Thâm là một tên gian thương, hấn chẳng ra gì cả... Phí gia không biết chứ tôi là người hưởng bổng lộc Nha môn, ăn cơm chùa phải múa tối ngày, cũng như thiên lôi sai đâu đánh đó, ngoài miệng thật tình luôn tỏ ra căm hận... Tướng Cướp Liêu Đông, nhưng thật trong đáy lòng tôi ngưỡng mộ Phí gia hết sức !

Phí Mộ Thư à một tiếng thật dài:

- Ngưỡng mộ hết sức cho nên vừa gặp mặt là đã “chào mừng” bằng một cú đấm thối sồn.

Gã họ Cam khựng ngang nhưng chỉ thoáng qua, giọng cười “nặng” của hấn bật ra một cách cực kỳ... điêu luyện:

- Phí gia, xin... xin đừng chấp nhứt, thật ra đó chỉ là một phản ứng theo thói quen... nghề nghiệp.

Phí Mộ Thư cười :

- Hay quá, đúng rồi, thật không đáng trách, cũng như... chó săn, nếu không làm cái chuyện đánh hơi rượt đuổi thì làm sao hoàn thành nghề nghiệp “thiên liêng” của trời giao phó, phải không ?

Gã họ Cam cười hề hề:

- Thật mà, Phí gia, tôi nói bằng tất cả chân tình, bọn chúng tôi cứ bô bô cái miệng là quyết thu bắt đại đạo cường đồ, nhưng thật thì đó chỉ là chuyện bất đắc dĩ, chứ thật trong lòng bọn tôi không một ai không ngưỡng mộ Phí gia. Cứ đem cái chuyện mật báo của Lạc Hoằng Thâm ra thí dụ là đủ thấy, vì thượng ty giao phó cho vụ ấy, nhưng chúng tôi đâu có làm y, chúng tôi phải sửa trị hấn chớ...

Phí Mộ Thư lại à à:

- Thế sao ? Nhưng các vị sửa trị họ Lạc bằng cách nào ?

Con người đã đến lúc sợ chết đuối hồn là bỗng dưng ra ngu muội, gã họ Cam cứ nghĩ “tố” Lạc Hoằng Thâm như thế là sẽ quay mũi nhọn vào ông ta, là sẽ làm cho Phí Mộ Thư bớt giận đối với hấn, vì nghĩ thế cho nên hấn không ngần ngại “kể công”, tuy nhiên hấn chỉ thuật lại chuyện chụp gã thanh niên họ Trương, chuyện chụp ấy bằng cớ về cái đánh của Ba Quân Sự để moi tiền họ Lạc, tuyệt nhiên hấn không đá động đến chuyện cường ép Lạc Hoằng Thâm giao cô con gái cho hấn...

Hấn kể thật nhiều, hấn còn nói:

- Thế nào tôi cũng bắt bọn họ về Dinh “dượt” cho như tử rồi đuổi quách không cho làm ăn tại Thừa Đức Phủ này nữa, cái thù đồ bép xép.

Đứng lặng thinh nghe hấn “báo công” một hồi, Phí Mộ Thư bật cười:

- Cứ như thế này thì có lẽ tôi cảm tạ Cam gia...

Gã họ Cam nở mũi cười bồi:

- Có chi, có chi, chỉ cần được Phí gia biết tấm lòng thành của chúng tôi là quý hóa lắm rồi.

Phí Mộ Thư gật gù:

- Thật tình tôi vốn không biết, bây giờ nghe Cam gia nói một hồi mới biết.

Gã họ Cam mừng quýnh:

- Đa tạ Phí gia, đa tạ Phí gia...

Phí Mộ Thư lắc đầu:

- Không cần chuyện đó đâu, tánh tôi không thích nghe người khác tạ ơn mình, nếu thật tình Cam gia muốn tạ ơn thì cứ cho tôi biết chỗ nàng là quá đủ.

Gã họ Cam lựng khựng:

- Nàng ? Ai ? Phí gia...

Phí Mộ Thư đáp:

- Tôi muốn hỏi người đàn bà đó.

Gã họ Cam tái mặt:

- Đâu ? Người đàn bà nào đâu ?

Phí Mộ Thư cười:

- Thôi mà, Cam gia, bọn mình mà làm bộ với nhau chi ? Vị đầu đảng tại Thanh Long Ba đã nói cho tôi rõ cả rồi.

Gã họ Cam có vẻ run:

- Đầu đảng Thanh Long Ba ? Phí gia muốn nói...

Phí Mộ Thư cười:

- Chư vị đã cẩn thận, đã làm chuyện sát nhân diệt khẩu, chỉ có điều chư vị đã bị lừa, người đó chưa có chết.

Gã họ Cam tái mặt:

- Hắn... hắn không chết ? Hắn đến Thanh Long Ba...

Phí Mộ Thư cười:

- Không ngờ được à ? Phải, ngờ sao được, kế hoạch đã chu đáo, mà người quả thật cũng đã nhuộm máu đầy mình, nhưng Cam gia không biết, hắn có cái gối gòn tẩm chu sa.

Thấy gã họ Cam phát run, Phí Mộ Thư cười :

- Ở đời lắm lúc khôn quá thành ngu, bảo người ta độn gối sau lưng rồi đâm trước ngực, nhưng thiên hạ ai cũng cẩn thận, sống chết mà, đã độn sau lưng, nhưng muốn chắc ăn, người ta độn luôn trước ngực nữa không được hay sao.

Gã họ Cam líu lưỡi:

- Phí... Phí gia, nếu tôi chỉ chỗ Lục Vân thì xin Phí gia tha mạng cho tôi, vì chuyện ngày xưa chỉ do Lục Vân chớ tôi không có gì dính liếu...

Phí Mộ Thư thản nhiên:

- Đừng nói những chuyện khác, ta đang hỏi Lục Vân ở đâu, trả lời ngay câu hỏi đó ?

Gã họ Cam xanh mặt:

- Phí gia...

Phí Mộ Thư lắc đầu :

- Ta là người không thích chuyện lừa gạt, ta không hứa trước, hãy nói cho ta biết Lục Vân ở đâu rồi sau đó sẽ nói về người...

Gã họ Cam vụt nghiêng rằng:

- Phí gia, tôi không thể như thế, tôi phải lấy chuyện cho biết chỗ ở của Lục Vân để đổi lấy sự bảo toàn sinh mạng...

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Hay, ta cũng có thể hứa với người tất cả rồi sau đó giết người cũng được, nhưng ta không làm như thế, chuyện đó, hành động đó chỉ có hạng người như bọn người mới dùng, nếu người có sức chịu đựng thì ta không ép...

Bàn tay từ nãy giờ vẫn đặt lên vai gã họ Cam, Phí Mộ Thư vừa nói vừa nhích năm ngón tay thêm chút nữa...

Năm ngón tay của Phí Mộ Thư giống như năm cái móc sắt, chỉ cần bấu vào là da có dai đến như da trâu cũng phải bắn máu ra.

Da của gã họ Cam vốn không phải da trâu, nên hắn nghe như xương vai muốn gãy, hắn lật đặt kêu lên:

- Phí gia, tôi đã vì Phí gia mà trả thù... tôi đã hành hạ Lạc Hoằng Thâm...

Phí Mộ Thư cười nhạt:

- Ta không nhận tình đó, người làm cho người chó không phải vì ai cả, bây giờ ta hỏi chỗ của Lục Vân?

Năm ngón tay của hắn lại tăng thêm ba phần nữa, không thấy hắn chuyển gân, nhưng đầu ngón tay vẫn đi ngon vào da thịt như thường...

Gà họ Cam gập người lại, mồ hôi trên trán hắn bật ra, hắn la không thành tiếng :

- Phí gia... nới tay, tôi nói, tôi nói...

Một tay nới ra, nhưng tay khác lại chạm vào cuống họng gã họ Cam, Phí Mộ Thư gần giọng :

- Nói đi, Lục Vân hiện ở đâu ?

Một tay ôm chỗ vai bị bấu, một tay đặt vào cánh tay của Phí Mộ Thư đang đặt ngay vào cổ của mình, nhưng sức lực của gã họ Cam bây giờ còn tệ hơn bún thiêu, hắn muốn nới tay của đối phương ra nhưng tay hắn như rờ vào khối đá...

Phí Mộ Thư nghiêng rằng:

- Ta không từng hành hạ người nào, nhưng kẻ trượng phu dám làm dám chịu, ta không thể nường tay với hạng người như người được, nói hay không ?

Vừa hỏi, bàn tay nơi bả vai của gã họ Cam lại được siết vô, bây giờ thì gã họ Cam quả không còn gượng nổi, hắn quỵ xuống và từ nơi bả vai hắn vụt có tiếng khua...

- Phí gia.. tôi... tôi nói.

Phí Mộ Thư nới bàn tay và gần giọng :

- Ta đang nghe đây.

Gã họ Cam lập cập:

- Nàng... nàng đang ở tại Trương Gia Khẩu... đang làm việc cho kỹ viện, nhà trong hẻm “Móng Ngựa”, cứ đến Trương Gia Khẩu hỏi ai cũng biết...

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Ta không sợ người lừa, cho dầu ta có mất công vô ích đến Trương Gia Khẩu, ngày khác ta cũng kiếm ra nàng.

Gã họ Cam bây giờ y như một đồng bần, mồ hôi đã chảy xuống tới mắt cá hấn, hấn nói như líu lưỡi:

- Tôi không có lừa... Phí gia, con đàn bà đó ác lắm, tôi thù nó như thù giặc...

Phí Mộ Thư lắc đầu :

- Người đã cùng chia sớt ngọt bùi với người mà người cũng bảo là thù, trên đời này chắc người không có ai là bạn.

Ngừng một chút, hấn nói tiếp, giọng hấn thật ôn tồn:

- Những kẻ muốn hại ta, nhưng ta cũng chưa có hành động trả thù, nhưng với hạng người như người, nếu sống sẽ hại rất nhiều người khác, trong khi những người khác đó là lương dân...

Gã họ Cam há miệng định kêu, nhưng hấn há ra mà không nghe tiếng và hấn cũng không ngậm lại.

Bàn tay của Phí Mộ Thư nơi cổ hấn siết mạnh, có tiếng răng rắc của xương.

Gã họ Cam co quắp mình, ngoẻo đầu tắt thở.

Hấn không còn thở được, nhưng trong đầu hẻm đó lại còn tiếng thở, tiếng thở của người khác chứ không phải tiếng thở của Phí Mộ Thư...

- o O o -